

K·MEO

TRUMP I JO SOM ELS MILLORS

Senyores i senyors, el President dels Estats Units d'Amèrica

Hello, sóc la Presidenta de Mèxic... Em presento avui aquí davant de tots vostès per desmentir les notícies sobre la meua mala salut. Mentida. La veritat és que estic fatal. De collons com diria el meu amic Trump que és l'únic que segueix creient en mi i m'anima a seguir.

És cert que sagno una mica però els metges m'han dit que probablement sigui la menstruació. Massa potència, massa força. Han vist els tres passets en carrera que faig cada vegada que m'apropo a un faristol? I si veiés el faristol encara aniria més ràpid.

Recordaran que vaig prometre de retirar-me si Déu Totpoderós venia a demanar-m'ho, doncs bé, no ha vingut. A qui he de fer cas jo, a un equip que saliveja pels passadissos imaginant-me en un asil o a Déu?

Els enemics de la pàtria... de la nostra pàtria... d'aquella de les barres i les estrelles volen substituir-me. Diuen que la vicepresidenta seria una bona candidata per enfrontar-se a Mussolini. Ja! La Kamala aquesta és una punyetera negra que no sap on té la mà dreta i la Harris, tampoc. No saben ni collir cotó. Les vaig posar per màrqueting però només pago per una d'elles.

El que necessitem els americans és seguretat. Un President, ferm, en forma per conduir un país ferm i en forma. L'altre dia ho vaig estar parlant amb el President d'Argentina Putin i em va donar tota la raó.

No vull mentir, Trump també és un bon

- No m'esperin. He decidit no (con)corre per ser president.

candidat. Li van fotre un tret l'altre dia i se'n va sortir prou bé. A la nostra manera, som els dos millors candidats possibles. Un aguanta les bales, l'altre la vellesa. Què es pitjor? Jo diria que una bala en una orella vella però les ovelles velles també donen llet, així que jo, amb totes les capacitats cognitives i amb l'afany de fer d'Amèrica una casa de germans puritans, proposo compartir presidència amb Trump. I què passi el que Déu vulgui. Total ni jo ni Trump en veurem les conseqüències. Apa, ara vaig a fer-me un bany d'oxigen. Visca Filipines.

Traducció de Grouxo Marx (l'altre)

GARSA PROSTÀTICA

DESTROSSA A CAN VOX

Abascal trenca amb el P.P.

Una parella conviu durant vint anys en pecat mortal perquè no han passat pel reglament de la Santa Mare Església. Un dia per allò de la paperassa oficial creuen que els pot sortir més econòmic casar-se oficialment. Al cap de vuit mesos estan separats. Per què? Pels contractes firmats. Els documents no són paper tan mullat com diuen.

El P.P. i VOX fa temps que flirtegen, ho fan d'esquena als altres però només una mica. Ara un "sí", ara un "no", ara una proposta conjunta, després un suport puntual, fins que un dia es troben tant compenetrats l'un dins l'altre que cauen en la quimera de l'amor etern i es casen. Pacten amb papers, es reparteixen carteres, cadires, sellons... poder. L'endemà, com qui diu, parteixen peres. El trencador oficial ha estat com no podia ser d'altra manera l'atleta-polític Abascal. Molta musculatura per contenir els lligams d'un pacte i molta testosterona blanca. El motiu oficial ha estat el repartiment d'immigrants arribats

a les Canàries per totes les comunitats autònomes, però el motiu és una excusa. Qualsevol divergència servia.

Abascal ha quedat enlluernat per l'estupidesa d'Orbán, enamorat de Le Pen i excitat per la Meloni. Si els tres eixos de la híper dreta s'han unit en un grup, (Patriotes per Europa es diuen) ell, Abascal també vol ser-hi i a ser possible, manar-hi i a ser més possible encara demostrar a la Meloni què vol dir això de mascle espanyol. Amb el P.P. no podia decantar-se tant per les camises negres ni per les blaves ni les pardes. El P.P. és una dreta traumatitzada i tímida per Abascal. Ell necessita guerra. Tampoc al P.P. la separació li va malament. Han pactat un parell de vegades amb el PSOE, creuen que

Sánchez caurà pel seu popi pes, que el retorn dels exiliats posarà a Espanya del seu favor... i saben també que no poden arribar a la Moncloa amb VOX penjada a l'esquena. Així doncs, es separen. Fan soroll i s'acusen mútuament però saben que si es necessiten de veritat tornaran a trobar-se, són de la família.

Els únics afectats són aquells que gràcies als pactes havien aconseguit cadira i ara es quedaran sense. N'hi ha que ja han renegat de VOX i es passen allà on hagin deixat la cadira i el sou. També d'això se'n diu patriotisme.